

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohumíra Žídka a soudkyň JUDr. Zuzany Ihnátové a JUDr. Jany Palkovské v právní věci žalobců **a) Rudolfa H.**, nar. xxx, bytem xxx, adresa pro doručení: xxx, **b) Františka Z.**, nar. xxx, bytem xxx, **c) Jiřího H.**, nar. xxx, bytem xxx, **d) nesv. Barbory H.**, nar. xxx, bytem xxx 551, zastoupené opatrovnici Magdalenou Ž., nar. xxx, bytem xxx, všech zastoupených Mgr. Tomášem Výborčíkem, advokátem se sídlem v Kladně, Huťská 1383, proti žalovaným **1) V. H.**, nar. xxx, bytem xxx, **2) Výchovnému ústavu Ostrava-Hrabůvka**, se sídlem Ostrava-Hrabůvka, Slezská 49/23, zastoupenému JUDr. Martinou Hrazdílkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Korejská 22/280, **o zaplacení částky 960.000 Kč**, k odvolání žalobců a) až d) proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2016, č. j. 154C 124/2012-138,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích I., III. a IV. **potvrzuje.**

II. Ve výrocích II., V. a VI. se rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaný 1) **je povinen** zaplatit žalobcům a) až d) každému z nich na náhradě nákladů řízení částku 29.932 Kč advokátu Mgr. Tomáši Výborčíkovi ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalobci a) až c) **jsou povinni** zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů řízení částku 38.240 Kč advokátce JUDr. Martině Hrazdilkové ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovanému 2) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení vůči žalobkyni d).

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem okresního soudu pro uznání ve vztahu k žalovanému 1) byl žalovaný 1) povinen zaplatit žalobcům a) až d) každému z nich částku 240.000 Kč ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok I.). Žalovaný 1) byl zavázán zaplatit žalobcům a) až d) každému z nich na náhradě nákladů řízení 35.945,47 Kč ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.). Dále byl žalovaný 1) povinen zaplatit státu na účet Okresního soudu v Ostravě na soudním poplatku částku 48.000 Kč ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok III.). Návrh ve vztahu k žalovanému 2) byl v celém rozsahu zamítnut (výrok IV.). Žalobci a) až c) byli povinni zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů řízení částku 37.340 Kč ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok V.). Ve výroku VI. bylo rozhodnuto, že žalobkyně d) a žalovaný 2) nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci a) až d) podali odvolání proti rozsudku okresního soudu v celém rozsahu a navrhovali, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobcům a) až d) každému z nich částku 240.000 Kč. Dále požadovali náhradu nákladů řízení. V podrobném odůvodnění podaného odvolání uváděli odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), a to že rozhodnutí okresního soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V odůvodnění podaného odvolání uvedli, že uplatnili nárok podle § 444 odst. 3 občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) představující jednorázové odškodnění pozůstalým za škodu usmrcením. Škoda, která žalobcům vznikla je tak podřaditelná pod institut škody na zdraví. Nárok na náhradu škody se v těchto případech promlčuje pouze po uplynutí subjektivní promlčecí doby, kdy s objektivní promlčecí dobou zákon vůbec nepracuje. Subjektivní promlčecí doba je dvouletá a počíná běžet od okamžiku, kdy se poškozený dozví o způsobené škodě a současně také o tom, kdo za škodu odpovídá. Dle žalobců se zároveň jedná o škodu, která byla způsobena úmyslně, kdy činí

objektivní promlčecí doba 10 let ode dne způsobení škody, subjektivní doba je pak standardně dvouletá. Úmyslné zavinění spatřují žalobci v charakteru spáchaného trestného činu, který byl trestným činem úmyslným, spáchaným žalovaným 1). Vzhledem k tomu, že žalovaný 2) odpovídá za škodu s žalovaným 1) dle ustanovení § 422 odst. 1 obč. zák. společně a nerozdílně, je nutné společně a nerozdílně posuzovat rovněž charakter zavinění, jelikož tyto skutečnosti mají společný původ. V tomto ohledu jsou tak žalobci přesvědčeni, že na jejich straně objektivní lhůta k uplatnění žalovaného nároku vůbec nebyla, resp. pokud tato byla, činila 10 let od usmrcení Aleny H., kdy by k objektivnímu promlčení došlo nejdříve v roce 2018. Objektivní promlčecí doba tak byla na straně žalobců zachována. Dále se žalobci podrobně vyjadřovali k subjektivní promlčecí době. Odkazovali na konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že se poškozený dozví o tom, kdo za škodu odpovídá v okamžiku, kdy prokazatelně získal informace o okolnostech vzniku škody, které mu napomohou učinit si dostatečně pravděpodobný úsudek o tom, která konkrétní osoba za škodu odpovídá. Ve vztahu k žalovanému 2) tak nemůže být uvažováno, že by snad subjektivní lhůta počala běžet v době trestního řízení vedeného proti žalovanému 1), a to z důvodu, že okolnosti spoluodpovědnosti žalovaného 2) dle ustanovení § 422 odst. 2 obč. zák. nebyly v trestním řízení absolutně projednávány ani zohledňovány. Odkazovali také na jiné civilní řízení u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 156C 13/2010, kde na straně žalovaných vystupovali oba žalovaní a na straně žalobce vystupovala pouze Ludmila M., nar. xxx. Tvrdili, že se dozvěděli o odpovědnosti žalovaného 2) za škodu způsobenou na zdraví až poté, co jim sdělila výsledek předchozího civilního řízení paní Ludmila M., což bylo až po právní moci rozsudku Okresního soudu v Ostravě, který nabyl právní moci dne 10. 7. 2012. Tomu odpovídá i následné podání žaloby v předmětné věci. Dle přesvědčení žalobců s ohledem na objektivní okolnosti předcházející podání žaloby nemohla začít běžet subjektivní promlčecí lhůta dříve než 10. 7. 2012. Nesouhlasili proto s právním názorem okresního soudu, že uplatněné nároky jsou vůči žalovanému 2) promlčeny. Rovněž uvedli, že i v případě jejich neúspěchu ve věci by nebyly splněny podmínky k tomu, aby byli povinni nést náklady právního zastoupení žalovaného 2), který je organizací zřízenou státem a účastní se sporu, který není nikterak zásadně složitý.

Žalovaný 1) se k podanému odvolání nevyjádřil.

Žalovaný 2) v písemném vyjádření k podanému odvolání navrhoval potvrzení rozsudku okresního soudu. Zdůrazňoval, že vznesl námitku promlčení. Žalobci se zcela prokazatelně dozvěděli již v době probíhajícího trestního řízení vedeného Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 49Tm 4/2008 s žalovaným 1) v procesním postavení obžalovaného, že je umístěn ve výchovném ústavu právě proto, že je problematický a má již jako mladistvý problémy se zákonem. Žalobci věděli, kdo trestný čin spáchal, a tudíž mohli si již v této době udělat dostatečně pravděpodobný úsudek o konkrétní osobě, která za škodu způsobenou zesnulé Aleně H. příbuzné žalobců spoluodpovídá. K trestnému činu došlo v nočních hodinách z 11. 2. 2008 na 12. 2. 2008. K odsouzení žalovaného již došlo pravomocně dne 16. 12. 2008. Následoval přípis právního zástupce žalobců ze dne 6. 4. 2009 a žaloba byla podána až dne 27. 9. 2012 po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty.

Vzhledem k podanému odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek okresního soudu v celém rozsahu v souladu s ustanovením § 206 odst. 1 a § 212 písm. d) o. s. ř., jakož i řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Vzhledem k podanému odvolacímu důvodu bylo ve věci rozhodnuto v souladu s ustanovením § 214 odst. 3 o. s. ř. bez nařízení jednání.

Žalobci a) až d) podali vůči žalovaným 1) a 2) žalobu o zaplacení celkem částky 960.000 Kč u Okresního soudu v Ostravě dne 27. 9. 2012. V podané žalobě tvrdili, že žalovaný 1) byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2008, č. j. 49Tm 4/2008-654 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 12. 2008, č. j. 4 Tmo 28/2008 uznán vinným trestným činem vraždy dle § 219 odst. 2 trestního zákona paní Aleny H., nar. xxx. Žalobci a) a c) jsou synové zesnulé Aleny H., žalobce b) její bývalý manžel a žalobkyně d) je vnučkou zesnulé Aleny H., již byla svěřena do péče a jedná se tedy o blízkou osobu žijící ve společné domácnosti. Žalovaný 1) pobýval před spácháním trestného činu, ke kterému došlo v nočních hodinách z 11. 2. 2008 na 12. 2. 2008 v zařízení provozovaném žalovaným 2, a to konkrétně v oddělení pro děti s extrémními poruchami chování vyžadující soustavnou intenzivní individuální péči v xxx. Dne 10. 2. 2008 se žalovaný 1) dopustil v 14:00 hod. útěku ze zařízení provozovaného žalovaným 2). Žalobci jsou přesvědčeni, že za škodu, kterou způsobil žalovaný 1) odpovídá společně s ním i žalovaný 2) s odkazem na ustanovení § 422 odst. 1 a 2 obč. zák.

Žalovaný 1) v průběhu soudního řízení uplatněné nároky uznal a soud rozhodl rozsudkem pro uznání, jak vyplývá z výroku I. a z odůvodnění napadeného rozsudku.

Žalovaný 2) vůči sobě navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu a v první řadě vznesl námitku promlčení. Právo na náhradu škody se promlčí za 2 roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za 3 roky a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za 10 let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Žalovaný 2) odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 49Tm 4/2008 ze dne 29. 9. 2008 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 4Tmo 28/2008 z 16. 12. 2008, podle něhož byl žalovaný 1) pravomocně odsouzen za provinění vraždy dle § 218 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a h) trestního zákona, kterého se dopustil na poškozené Aleně H., která byla příbuznými žalobců, a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Zároveň mu byla uložena povinnost zaplatit poškozenému manželovi [žalobci b)] náhradu škody. Žalobce b) František Z. se se svým nárokem již v přípravném trestním řízení včas a řádně k tomuto připojil, ostatní žalobci jsou jeho blízcí příbuzní. Všichni tedy byli již v té době obeznámeni o tom, že žalovaný 1) měl problémy se zákonem a že byl umístěn do Výchovného ústavu. V tom smyslu vypovídali i v uvedené trestní věci u hlavního líčení dne 20. 8. 2008 v procesním postavení svědků. Nejpozději právě u tohoto hlavního líčení, resp. i po samotném skutku v únoru 2008 žalobci věděli, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Konečně důkazem o bezvýhradné povědomosti o odpovědnosti za škodu je pak dopis právního zástupce žalobce b) ze dne 6. 4. 2009, v němž vyzývá žalovaného 2) Výchovný ústav k náhradě škody dle § 444 obč. zák. s odkazem na to, že on sám a stejně tak všichni pozůstalí, nemají zájem na případných zbesilých žalobách či jiných

nerozvážných krocích. Žaloba byla podána u zdejšího soudu dne 27. 9. 2012, tedy po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty. Žalovaný 2) Výchovný ústav se pak přesto vyjádřil k žalobě i věcně s tím, že shrnul průběh pobytu žalovaného 1) V. H. v ústavní výchově. Přitom vysvětlil rozdíl mezi nařízením ústavní výchovy a nařízením ochranné výchovy. Žalovanému 1) byla nařízena soudem ústavní výchova, což u mladistvé osoby znamená, že má práva širší, má nárok na samostatné vycházky bez dozoru prakticky kdykoliv o to požádá, režim ústavní výchovy je obecně volnější než režim výchovy ochranné, které má význam výlučně sankční. Ústavní výchova byla žalovanému 1) uložena rozhodnutím Okresního soudu v Ústí nad Orlicí dne 22. 3. 2007, proto byl umístěn do zařízení žalovaného 2) na oddělení pro chlapce v xxx. Z důvodu špatného chování a opakovaných útěků byl pak dne 7. 1. 2008 přemístěn na oddělení v xxx, neboť v rámci útěků páchal trestnou činnost výlučně majetkového charakteru. V té době sklony k agresivitě shledány nebyly. Prvního útěku se dopustil dne 25. 1. 2008, kdy se pak do zařízení vrátil, v důsledku plánování dovolené u rodičů ve dnech 15. 2. 2008 až 17. 2. 2008 se snažil chovat lépe, dovolenka se neuskutečnila, neboť dne 10. 2. 2008 v 14:00 hod. ze zařízení utekl. K útěku došlo v době sportovních aktivit na oplocené a uzamčené zahradě, kdy areál opustil spolu s chovancem Pavlem K. Zaměstnanec žalovaného 2) Petr M., který v té době na chlapce dohlížel, ihned útěk chlapců tak, jak ukládá vnitřní řád zařízení, telefonicky nahlásil na policejní služebnu v Ostravě-Porubě na ulici Dělnická. Následně provedl záznam v knize útěků pod pořadovým číslem 33 a záznam v knize denní evidence zařízení a v osobním spise žalovaného 1) u městského úřadu Vysoké Mýto, kam byla dne 12. 2. 2008 podána zpráva o útěku. Dále žalovaný 2) zdůraznil, že ve smyslu § 39 zákona č. 109/2002 Sb. vykonává nad dodržováním právních předpisů v zařízení dozor Okresní státní zastupitelství v Ostravě. Při žádné z kontrol, které probíhaly v intervalech 3 až 4 měsíců, nebylo ze strany dozorcujícího státního zástupce zjištěno zanedbání povinnosti či porušení právních předpisů.

Účastníci učinili v řízení nespornou skutečnost, že žalovanému 1) V. H. byla pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č. j. 13P 32/2007-29 ze dne 22. 3. 2007 nařízena ústavní výchova, když byl na základě předběžného opatření nejprve umístěn v xxx a následně byl zařazen do výchovného ústavu a školní jídelny v xxx. Na základě opakovaných útěků a trestné činnosti pak byl dne 7. 1. 2008 přemístěn do oddělení pro děti vyžadující soustavnou intenzivní individuální péči se sídlem xxx, odkud dne 10. 2. 2008 utekl. Žalovaný 1) V. H. pak ve svém uznávacím prohlášení a ani žalovaný 2) nečinil sporné tvrzení žalobců, že dne 10. 2. 2008 v 14:00 hod. se V. H. dopustil útěku spolu s Pavlem K. z uzavřeného areálu zahrady přilehlé k budovám xxx a že se v noci ze dne 11. 2. 2008 na 12. 2. 2008 žalovaný V. H. dopustil na útěku trestného činu vraždy Aleny H. a dále provinění řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, za což byl pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2008, č. j. 49Tm 4/2008-654 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 12. 2008, č. j. 4Tmo 28/2008 odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let nepodmíněně a k náhradě škody Františku Z. ve výši 43.417 Kč. Dále bylo v řízení prokázáno a není sporné, že pasivní legitimace žalované 2) je dána zřizovací listinou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. j. 37392/05-25 ze dne 11. 1. 2006 ve znění změny č. j. 30237/2010-25 ze dne 22. 12. 2010, kterou byla zřízena příspěvková organizace Výchovný ústav a školní

jídlna Ostrava-Hrabůvka, Slezská 23, IČ: 62348043, s účinností od 1. 2. 2011 pak Výchovní ústav Ostrava-Hrabůvka. Z dopisu Mgr. Tomáše Výborčíka, advokáta se sídlem v Kladně ze dne 6. 4. 2009 soud zjistil, že se tento advokát jménem všech pozůstalých po zesnulé Aleně H. obrátil na Výchovní ústav a školní jídelnu v Ostravě-Hrabůvce s tím, že byl pověřen manželem zesnulé Františkem Z. k vyřízení otázky náhrady škody vůči tomuto ústavu, kdy popsal událost, která se stala v souvislosti s útekem V. H. z Výchovního ústavu dne 10. 2. 2008 a dospěl k závěru, že by mohla být založena solidární odpovědnost ústavu za škodu způsobenou V. H. v souladu s ustanovením § 422 odst. 1 obč. zák. Žádal tedy Výchovní ústav, aby se k předmětné věci, zejména k útěku chovance V. H. vyjádřil s tím, že pozůstalí nemají zájem na soudních sporech, pokud by věc byla vyřešena finanční satisfakcí.

Na základě zjištěného skutkového stavu ve vztahu k žalovanému 2) soud žalobu zamítl v důsledku vznesené námitky promlčení. Odvolací soud se s právním názorem okresního soudu ztotožňuje. Dále odkazuje na citace ustanovení § 444 odst. 3, § 100, § 106 a § 422 obč. zák. v odůvodnění napadeného rozsudku.

Z odůvodnění rozsudku i z podaného odvolání nevyplývá jednoznačně právní názor na otázku běhu promlčecí lhůty v předmětné věci. Odvolací soud uplatněné nároky podle § 444 odst. 3 obč. zák. považuje za nároky na náhradu škody na zdraví. Jak vyplývá z ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák. v tomto případě se neuplatní tzv. objektivní promlčecí lhůta. V předmětné věci s odkazem na ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák. může být nárok promlčen po uplynutí tzv. dvouleté subjektivní lhůty. Obecně pro počátek běhu subjektivní dvouleté lhůty platí za rozhodné, kdy se poškozený dozví o vzniklé škodě a kdo za ni odpovídá. Žalovaný 1) byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2008, č. j. 49Tm 4/2008-654 ve znění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 12. 2008, č. j. 4Tmo 28/2008 odsouzen mimo jiné za provinění vraždy, když v nočních a časných ranních hodinách dne 12. 8. 2008 násilně usmrtil Alenu H., blízkou příbuznou žalobců. V trestním řízení rovněž jako svědci vystupovali žalobci a) a b). Zástupce žalobců na základě zmocnění žalovaného b) vyzval dopisem ze dne 6. 4. 2009 (č. l. 31) ředitele žalovaného 2) k případnému mimosoudnímu jednání ohledně odškodnění jeho klienta, resp. všech pozůstalých po zesnulé Aleně H. Zástupce žalobců v zastoupení Ludmily M., sestry zesnulé Aleny H. podal žalobu vůči žalovaným 1) a 2) ze stejného právního titulu o zaplacení částky 175.000 Kč. Této žalobě bylo vyhověno rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2012, č. j. 156C 13/2010-103, který nabyl právní moci 10. 7. 2012. Žalobci v podaném odvolání uvádějí, že se dozvěděli o odpovědnosti žalovaného 2) za způsobenou škodu na zdraví až v srpnu 2012 od Ludmily M. Podle jejich názoru nemohla žalobcům začít běžet dvouletá subjektivní promlčecí lhůta dříve, než 10. 7. 2012 (den právní moci rozsudku ve věci žalobkyně Ludmily M.). S tímto právním názorem se odvolací soud neztotožňuje. K násilnému usmrcení Aleny H. žalovaným 1) došlo v noci z 11. 2. 2008 na 12. 2. 2008. Žalovaný 1) byl pravomocně odsouzen za provinění vraždy již 16. 12. 2008. Žalobci a) a b) byli svědky trestního řízení. Žaloba v předmětné věci byla podána za více, než 4,5 roků po násilné smrti blízké příbuzné Aleny H. K podání této žaloby nebylo zapotřebí, aby žalobci znali veškeré skutečnosti z řízení žalobkyně Ludmily M. vůči žalovaným, jak předpokládá právní názor uvedený

v podaném odvolání. Je zřejmé, že žalobci z opatrnosti čekali na výsledek řízení ve věci sp. zn. 156C 13/2010 Okresního soudu v Ostravě.

Podle § 422 odst. 1 obč. zák. nezletilý nebo ten, kdo je stížen duševní poruchou, odpovídá za škodu jím způsobenou, je-li schopen ovládnout své jednání a posoudit jeho následky; společně a nerozdílně s ním odpovídá, kdo je povinen vykonávat nad ním dohled.

Podle § 422 odst. 2 obč. zák. kdo je povinen vykonávat dohled, zproští se odpovědnosti, jestliže prokáže, že náležitý dohled nezanedbal.

O odpovědnosti žalovaného 1) podle ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. nebyla žádná pochybnost, žalovaný 1) námitku promlčení nevzněl a uplatněný nárok v celém rozsahu uznal. Ve vztahu k žalovanému 1) okresní soud správně rozhodl rozsudkem pro uznání. Žalovaný 1) v době spáchání přečinu vraždy byl nezletilý a byl umístěn v zařízení žalovaného 2). Žalovanému 1) byla rozhodnutím Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č. j. 13P 32/2007-29 ze dne 22. 3. 2007 uložena ústavní výchova. Po právní moci tohoto rozhodnutí byl žalovaný 1) dne 24. 5. 2007 umístěn do zařízení žalovaného 2) na oddělení pro chlapce v Ostravě-Hrabůvce. Dne 7. 1. 2008 byl přemístěn z důvodu špatného chování na oddělení v xxx. Žalobce b) byl vyslýchán v trestní věci žalovaného 1), kde mimo jiné uvedl, že žalovaného 1) zná od 13 let, věděl, že rodiče s ním měli výchovné problémy, a proto byl umístěn do výchovného ústavu v Ostravě. Odvolací soud souhlasí se závěrem okresního soudu, že žalobci již v době trestního řízení, které probíhalo s žalovaným 1) věděli o jeho umístění v ústavu žalovaného 2) a mohli si tedy udělat již v této době dostatečný úsudek o tom, že kromě žalovaného připadá v úvahu i odpovědnost žalovaného 2). Tato odpovědnost, která vyplývá z výše citovaného ustanovení § 422 obč. zák. pro žalovaného 2) je společná a nerozdílná s odpovědností nezletilého [žalovaného 1)]. Pokud by žaloba byla projednávána věcně, bylo by na žalovaném 2), zda se této odpovědnosti zproští, to znamená, zda prokáže, že náležitý dohled nad žalovaným 1) nezanedbal. Tato otázka však nebyla řešena, neboť jak správně dovodil okresní soud, nároky byly žalobci uplatněny po uplynutí subjektivní dvouleté promlčecí lhůty a žalovaný 2) vzněl řádně námitku promlčení. Vzhledem i k době podání žaloby po tragické události z 11. 2. 2008 na 12. 2. 2008 nelze podle názoru odvolacího soudu vyhodnotit, že námitka promlčení byla podána v rozporu s dobrými mravy. Odvolací soud s odkazem na ustanovení § 219 o. s. ř. rozsudek okresního soudu ve výrocích I., III. a IV. potvrdil jako věcně správný.

Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný 2) je příspěvkovou organizací a podle názoru odvolacího soudu nelze souhlasit s žalobci, že pokud byl žalovaný 2) zastoupen advokátem, nejde o účelně vynaložené náklady. Vzhledem k předmětu sporu nelze požadovat, aby žalovaný 2) byl v řízení pouze zastoupen oprávněnou osobou z řad zaměstnanců. S případnou aplikací ustanovení § 150 o. s. ř. také žalovaný 2) v písemném vyjádření k podanému

odvolání nesouhlasil. Ve vztahu k žalovanému 2) byli žalobci neúspěšní a žalovaný 2) požadoval náhradu prvostupňových nákladů za 4 úkony právní služby a 4 x tzv. režijní paušál. Odměna za 1 úkon právní služby z tarifní hodnoty 240.000 Kč činí 9.260 Kč a hotové výdaje za 1 úkon právní služby 300 Kč. Žalobci a), b) a c) byli zavázáni zaplatit žalovanému 2) každý z nich na náhradě nákladů řízení částku 38.240 Kč (4 x 9.260 Kč = 37.040 Kč + 1.200 Kč). Ve vztahu k žalobkyni d) okresní soud správně aplikoval ustanovení § 150 o. s. ř. a žalovanému 2) nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba byla úspěšná ve vztahu k žalovanému 1). Zástupce žalobců v závěrečném návrhu u jednání dne 2. 3. 2016 požadoval náklady řízení s tím, že jejich výše bude specifikována ve lhůtě do 3 dnů. Zástupce žalobců v této lhůtě požadované náklady řízení nevyčíslil a nedoložil soudu, že je plátcem DPH. Za této situace odvolací soud žalobcům přiznal náklady řízení podle obsahu spisu za 4 úkony právní služby po 7.408 Kč (odměna za 1 úkon ve výši 9.260 Kč snížena o 20%) a dále za společné zastupování žalobců hotové výdaje za 4 úkony ve výši 300 Kč, tj. celkem 29.932 Kč (29.632 Kč + 300 Kč). Odvolací soud v souladu s ustanovením § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek okresního soudu ve výrocích II., V. a VI. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ustanovení o nákladech řízení před soudem prvního stupně platí přiměřeně i pro řízení odvolací.

Žalobci nebyli v odvolacím řízení úspěšní, žalovaní žádné náklady řízení nepožadovali, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze podat** podle § 237 o. s. ř. dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu v Ostravě.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. června 2016

JUDr. Bohumír Žídek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Tereza Polášková